

onsen luden van onser poorten van Rotterdamme doet hebben eene opene vaert en eenen weg daerbi, streckende van Rotterdam tote in die Schie.”

In die dagen werden zulke gunsten door de Graaflijkheid niet om niet verleend: er moest met klinkende munt voor betaald worden. In het Gemeentearchief berust nog de kwitantie van de honderd pond grooten, die 's Graven thesaurier bij deze gelegenheid van de Rotterdammers ontving. De som was niet gering voor dien tijd, maar wat er voor verkregen werd, was oneindig meer waard. De welvaart der burgerij lag er in opgesloten.

Het was ook geen onbeduidend werk, waartoe de Graaf bevel gaf. Om Rotterdam een open vaart tot in de Schie te bezorgen moest eerst een gracht worden gegraven van den dam (het midden van de tegenwoordige Hoogstraat) tot aan den Bloemersdijk; het is de Delftsche vaart met de Schiegracht tot aan de Heul. Heul, verwant met hol, is eigenlijk een opening in een dijk, waarover een brug wordt geslagen; gewoonlijk wordt de brug zelf zoo genoemd (1). Zulk een heul nu moest in den Blommersdijk worden gemaakt. Aan de andere zijde van den dijk behoefde, naar het zich laat aanzien, verder geen gracht gedolven te worden; men vond er een slingerende wetering, die slechts verdiept diende te worden, en die zich uitstreckte tot bij het dorp Schie, waar zij stuitte tegen weer een anderen dijk, de landscheiding namelijk tusschen het ambacht Schie en het waterschap Delfland. Ook deze moest doorstoken en van een heul voorzien worden. De Graaf wilde het zoo; de vaart, die hij verordend had, zou een opene zijn tot in de Schie toe. Van het misnoegen, dat de lieden van Delfland over het

---

(1) »Pons qui communius dicitur houla,” lezen wij in een oorkonde van 1266: Oorkondenboek, II, no. 149.